

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: L. F.,
bytem ,
zastoupena JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem,
sídlem Malá Štěpánská 8, Praha 2,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
Křížová 1292/25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2020, č. j. X, **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty její námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. j. X ze dne 25. 2. 2020, kterým bylo rozhodnuto o tom, že podle § 56 odst. 1 písm. a) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění (dále jen „ZDP“), se od 14. 3. 2020 snižuje výše invalidního důchodu žalobkyně pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.
2. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nesprávné. Z jeho odůvodnění vyplývá, že zdravotní stav žalobkyně se měl změnit, přičemž její zdravotní postižení již nebylo hodnoceno podle kapitoly V, položky 7c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., , ale bylo nově hodnoceno podle kapitoly V, položky 7b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že by se její zdravotní stav zlepšil, a že by byla schopna vykonávat výdělečnou činnost, její zdravotní stav se naopak nezměnil a není představitelné ani vykonávat pracovní činnost. Svá tvrzení žalobkyně opírá o zprávu z psychiatrického vyšetření ze dne 1. 7. 2020, dle které trpí takovými psychickými potížemi, které vylučují výkon pracovní činnosti. Žalobkyně je přesvědčena, že zde nebyly důvody pro změnu hodnocení jejího zdravotního stavu, který měl být i nadále hodnocen podle kapitoly V, položky 7c přílohy k vyhlášce. Nesouhlasí se závěrem lékaře žalované, že aby mohlo jít o položku 7c přílohy k vyhlášce, muselo by se jednat o stavy během poskytování ústavní léčby za účelem léčení poruchy, který by musel trvat rok a déle, nebo by se muselo jednat o tak závažné duševní postižení, jehož projevy se blíží jiným závažným psychickým poruchám, nebo nezvládnutelná primitivní pudová jednání. Dle žalobkyně je tento uvedený výčet položky 7c přílohy k vyhlášce neúplný. Dle ní vedle uvedených komplikací postačí, pokud bylo u žalobkyně shledáno některé z postižení – těžké narušení výkonu většiny denních aktivit, funkčně významné poruchy osobnosti provázené jiným závažným duševním postižením, těžké narušení adaptability. Žalobkyně je přesvědčena, že její zdravotní stav odpovídá položce 7c přílohy vyhlášky, neboť jí byla při psychiatrickém vyšetření diagnostikována těžká forma emočně nestabilní poruchy osobnosti, chronická traumatická změna osobnosti s těžkým narušením denního fungování a panickou poruchou.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala na posudek, ze kterého bylo vycházeno v námitkovém řízení, a který považuje za úplný a správný.
4. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
5. Soud vyšel z následujících právních předpisů.
6. Podle § 39 odst. 1 ZDP: „*Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*“
7. Podle § 39 odst. 2 ZDP: „*Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o*

69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.“

8. Podle § 39 odst. 3 ZDP: „Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“
9. Podle § 39 odst. 4 ZDP: „Při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.“
10. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna.
11. Za účelem posouzení zdravotního stavu žalobkyně si soud vyžádal u Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „Posudková komise“) odborný lékařský posudek. Posudková komise v posudku ze dne 16. 12. 2020 shledala, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb., přičemž se jednalo o invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. Pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl stanoven nejméně o 70%.
12. V daném případě posudková komise zasedající v řádném složení za přítomnosti odborné lékařky z oboru psychiatrie jednoznačně vymezila dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně. Při vypracování posudku vycházela komise z obsahu soudního spisu, kompletní zdravotní dokumentace žalobkyně vedenou ambulancí psychiatra MUDr. L. G. a lékařského nálezu této lékařky ze dne 7. 12. 2020. Žalobkyni byla diagnostikována emočně nestabilní porucha osobnosti, chronická traumatická změna osobnosti s narušeným sociálním fungováním a panická porucha. Jak vyplynulo z posudkového hodnocení, u žalobkyně byla diferenciatně diagnosticky odlišena jiná psychická porucha. Ve sledovaném období nebyla zjištěna těžká dekompenzace stavu anebo přítomnost závažných příznaků, avšak stav je nepochybně ovlivněn i sociální situací žalobkyně. Podle

opakovaných závěrů psychiatra trvá těžká emoční nestabilní porucha osobnosti, těžká posttraumatická změna osobnosti, panická porucha. Vzhledem k symptomatice a průběhu nemoci bylo postižení žalobkyně možné hodnotit jako postižení odpovídající kapitole V, položce 7c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž míra poklesu pracovní schopnosti je 70 %.

13. Posudek obsahuje veškeré náležitosti, soud jej považuje za úplný a řádně odůvodněný. O správnosti a úplnosti stanovené klinické diagnózy onemocnění žalobkyně, jako i o stanovení a řádné zdůvodnění procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně není žádných pochyb. Soud proto z posudku posudkové komise MPSV ČR ze dne 16. 12. 2020 při rozhodování vyšel. Důkaz navrhovaný žalobkyní soud nevyužil, neboť by byl již nadbytečný. Pokud dle posudku byla žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 ZDP, přičemž šlo o invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) ZDP, pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl stanoven nejméně o 70 %, je žalobou napadené rozhodnutí dotčeno vadou nezákonnosti, resp. nesprávně zjištěného skutkového stavu, proto jej soud podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.
14. V novém rozhodnutí je Česká správa sociálního zabezpečení povinna dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vydat nové rozhodnutí o námitkách žalobkyně, ve kterém se bude řídit právním názorem soudu, resp. závěry posudkové komise.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800,- Kč, tedy 8 228,- Kč vč. DPH. Žalované náhrada nákladů nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. března 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce